

Arrest

nr. 118 033 van 30 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 oktober 2013 tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 10 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en haar advocaat H. DE PONTIERE, die tevens verschijnt voor de tweede verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 19 januari 2009 een asielaanvraag in bij de Belgische overheid.

1.2. Op 13 maart 2009 dienden verzoekers een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 1 maart 2010 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen weigerde bij arrest nr. 54 686 van 20 januari 2011 eveneens verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

1.5. Op 18 februari 2013 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing waarbij de in punt 1.2. bedoelde aanvraag ongegrond werd verklaard.

1.6. Op 26 februari 2013 trof de gemachtigde van de staatssecretaris ten aanzien van verzoekers de beslissing tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlagen 13quinquies).

1.7. Verzoekers dienden tegen de in de punten 1.5. en 1.6. bedoelde beslissingen op 26 maart 2013 een annulatieberoep in bij de Raad.

1.8. Op 6 september 2013 diende verzoekers een tweede asielaanvraag in.

1.9. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 3 oktober 2013 beslissingen tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

1.10. Op 11 oktober 2013 trof de gemachtigde van de staatssecretaris ten aanzien van verzoekers opnieuw beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlagen 13quinquies).

1.11. Op 4 november 2013 dienden verzoekers tegen de in punt 1.10. bedoelde beslissingen een annulatieberoep in bij de Raad.

De in punt 1.9. bedoelde beslissingen vormen de bestreden beslissingen.

De bestreden beslissing die getroffen werd ten aanzien van verzoeker, vormt ook de bestreden beslissing die getroffen werd ten aanzien van verzoekster, aangezien zij na de vaststelling dat verzoekster zich baseert op de asielmotieven van verzoeker, hiernaar verwijst.

Zij is gemotiveerd als volgt:

"Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Allereerst moet worden opgemerkt dat u de asielmotieven die u in het kader van uw eerste asielaanvraag aanhaalde, momenteel minimaliseert ten opzichte van uw nieuwe asielmotief. Alleszins moet worden vastgesteld dat u wat uw vroegere asielmotieven betreft, geen nieuwe elementen aanbrengt. In dit verband dient alvast benadrukt te worden dat uw vorige asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt met betrekking tot gebeurtenissen die geen verband houden met uw vorige asielaanvraag [u wordt door de autoriteiten gezocht na een gedwongen bekentenis van betrokkenheid bij de Tsjetsjeense rebellen], moet worden benadrukt dat deze niet overtuigen.

Alvast maakt u niet aannemelijk waarom u dit asielmotief niet eerder kon melden aan de Belgische asielinstanties. U gaf aan dat u bij uw asielaanvraag in België niemand vertrouwde en dat u schrik had dat de Belgische autoriteiten u zouden terugsturen naar uw land van herkomst, en dat u later bleef zwijgen omdat u hoopte om anderszins een verblijfstitel te verkrijgen in België. Echter moet worden opgemerkt dat u tijd en gelegenheid genoeg had om zich te informeren over de aard en vertrouwelijkheid van de asielprocedure in België. Dies te meer daar uit uw dossier blijkt dat u vooraleer

naar België te komen, ook al enige ervaring heeft gehad met de Poolse asielinstanties en dat u, zowel in België als in Polen, verwanten heeft die zelf ook ervaring hebben met de specificiteit van de asielpcedure in elk van beide landen (CGVS 1ste aanvraag, p. 8; CGVS 1ste aanvraag vrouw, p.5; DVZ verklaring 1ste aanvraag, rubriek 17, 29; DVZ terugname verzoek vrouw 1ste aanvraag, rubriek 17; DVZ verklaring vrouw 1ste aanvraag, rubrieken 17, 30). Bijgevolg kan het niet aannemelijk worden genoemd dat u er niettemin voor zou kiezen om gedurende meer dan drie jaar het belangrijkste asielmotief verborgen te houden. Daarenboven blijkt dat uw echtgenote en u in jullie asielgehoren in het kader van uw beider eerste asielaanvraag, wezen op de praktijk in Tsjetsjenië dat de Tsjetsjeense autoriteiten op straffeloze en willekeurige wijze burgers een gefabriceerde beschuldiging aansmeerden. Jullie wezen er zelfs op dat ook verwanten slachtoffer waren geworden van dergelijke praktijk (CGVS 1ste aanvraag, p. 10, 11-12; CGVS vrouw 1ste aanvraag, p. 5-6). Gezien dergelijke verklaringen en verwijzingen door uw echtgenote en u, dient het des te ongeloofwaardiger te worden genoemd dat u in die asielgehoren heeft nagelaten om verder aan te geven dat ook u zelf slachtoffer zou zijn geworden van dergelijke praktijken in de zin dat u, onschuldig, zijnde, toch gedwongen was, na te zijn gemarteld, om een bekentenis af te leggen dat u betrokken zou zijn geweest bij de rebellen. Integendeel heeft u echter in het kader van uw vorige asielaanvraag verklaard dat u zelf geen vervolgingsprobleem had meegemaakt en dat u, behalve de medische problematiek van uw zoon, zich enkel beriep op de algemene toestand van onveiligheid in Tsjetsjenië (CGVS eerste aanvraag p. 9, 11-12). In die context is het des te ongeloofwaardiger dat u elementen die uw asioldossier in het kader van uw eerste aanvraag enkel zwaarwichtiger zouden maken (detentie, marteling, bekentenis onder dwang van betrokkenheid bij rebellen) en dus de kans op de toekenning van een internationale beschermingsstatus zouden vergroten, zou verzwijgen in het kader van die eerste asielaanvraag.

Bovendien moet worden gewezen op blijken van ongeloofwaardigheid wat betreft de verklaringen over de feiten zelf. Met name bij uw echtgenote werd immers vastgesteld dat ze verregaand onwetend is over een aantal aspecten van dit nieuwe asielmotief. Zo bleek ze niet te weten wanneer u was opgepakt, door wie u was opgepakt en hoe lang u in hechtenis was gehouden (DVZ verklaring meervoudige aanvraag dd.30.08.2013, rubriek 16). Gezien de impact van deze gebeurtenis kort voor uw vlucht uit de regio, kan het niet geloofwaardig worden genoemd dat uw echtgenote op deze vragen geen concreet antwoord kan geven.

Met betrekking tot de nieuwe documenten die u aanbrengt [2 convocaties voor 03.05.2011 en 19.09.2012, afkomstig van de politie (Afdeling Binnenlandse Zaken), 2 convocaties voor 05.06.2012 en 20.03.2013, afkomstig van een researchedienst] ter ondersteuning van uw nieuwe asielmotief, moet worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Russische documenten bijzonder relatief. Daarbij kan geen van deze stukken inhoudelijk worden verbonden aan het door u aangebrachte nieuwe asielmotief. De politieconvocaties bevatten geen verwijzing naar enige reden van de oproeping. In het geval van de convocaties van een rechercheafdeling wordt enkel vermeld dat u in de hoedanigheid van verdachte wordt opgeroepen maar wordt niet aangegeven in het kader van welk onderzoek u werd opgeroepen. Bovendien werden in deze documenten enkele anomalieën aangetroffen die aanleiding geven tot twijfel aan de authenticiteit van deze stukken. Met name werd bij de vertaling van de betrokken stukken vastgesteld dat in eik van deze stukken grammaticale fouten voorkomen in de met de hand ingevulde gegevens. Verdere bevestiging van het gebrek aan geloofwaardigheid van deze stukken dient te worden gevonden in de vaststelling dat uw echtgenote ook aangaande deze stukken belangrijke informatie niet wist te geven. Zo was zij niet in staat iets te vertellen over deze convocaties. Ze gaf aan dat ze de stukken niet had bekeken of gelezen. Ze wist ook niet sinds wanneer ze wist dat deze stukken bestonden. Verder verklaarde ze dat haar man haar niet had verteld hoe deze stukken in jullie bezit waren gekomen (DVZ verklaring meervoudige aanvraag dd.30.08.2013, rubriek 17). Gezien zowel uw echtgenote als u bij jullie vorige asielaanvraag dit asielmotief verzwegen hadden, gezien u beide uw huidige asielaanvraag baseert op dit nieuwe asielmotief, dient het ongeloofwaardig te worden genoemd dat uw echtgenote helemaal niets weet over de bewijselementen die nu worden aangebracht ter staving van dit nieuwe asielmotief. Haar beroep op enig geheugenprobleem ter verklaring voor dit gebrek aan informatie kan niet worden gevolgd. Immers kan redelijkerwijze worden verwacht dat uw echtgenote, zeker gezien het langdurige verblijf in België, intussen enig begin van bewijs dat dergelijk geheugenprobleem attesteert zou aanleveren.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen

de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet”.

2. Over de gegrondheid

2.1. Onder het kopje “III De Middelen” betogen verzoekers als volgt:

“De verzoekende partijen handhaven hun middel.

Het Commissariaatgeneraal betwist niet dat zij de verzoekende partij niet hebben gehoord, noch mondeling, noch schriftelijk.

Aan de hand van de stukken, die zich in het dossier bevinden blijkt duidelijk dat de Commissaris-Generaal niet beschikte over alle elementen op het ogenblik dat hij een beslissing nam.

Minstens zou de Commissaris-Generaal zulks op dit ogenblik moeten inzien en zijn beslissing herzien.

De verzoekende partijen erkennen uiteraard het recht van het Commissariaatgeneraal om na te gaan of de overgelegde stukken echt zijn.

De stukken zijn evenwel ofwel echt ofwel vals: ze kunnen niet een beetje vals zijn.

Indien beweerd wordt dat de stukken vals zijn (of niet echt), moet dit door het Commissariaat-generaal op afdoende wijze worden gemotiveerd (CPRR (1 ste kamer) F045, 10 januari 1992; Dirk VANHEULE, Vluchtelingen - een overzicht, nr. 554, p. 218).

Taalfouten in een politierapport, zijn geen afdoende bewijs dat de stukken niet echt zouden zijn.

De verzoekende partijen verwijzen naar de praktijk in ons land waar het nog niet zo lang geleden uitzonderlijk was een PV te lezen, zonder taalfouten. De door de verzoekende partij en overgelegde stukken dienen aangezien te worden als nieuwe elementen in de zin van art. 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij herhalen, dat van zodra er een verdedigbare grief wordt geformuleerd, binnen een asielaanvraag, die wijst op een mogelijke schending van art. 3 E.V.R.M. dat op dat ogenblik de asielzoeker recht heeft op een grondig, nauwkeurig en ernstig onderzoek omtrent elke ingeroepen grief, hetgeen in casu tot op heden niet is gebeurd.

Van deze stelling kan niet worden afgeweken.

Het middel is gegrond”.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet, “doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft”. Dit houdt in dat indien het beroep en de middelen op grond van het verzoekschrift ontvankelijk zijn, er enkel uitspraak gedaan wordt op grond van wat in de synthesesmemorie wordt weerhouden als middel en betoog.

In de voorbereidende werken van de wet van 31 december 2012 houdende diverse bepalingen, inzonderheid betreffende justitie die ertoe strekt artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet te wijzigen, kan immers ook nog gelezen worden: “De meerwaarde van een synthesesmemorie is meervoudig omdat het verzoekende partij toelaat om bepaalde middelen niet meer aan te houden en het haar de mogelijkheid geeft te repliceren op het verweer tegen de middelen die zij wel wenst aan te houden, zodat zij de middelen samenvat om de taak van de vreemdelingenrechter in complexe zaken te verlichten.” (Kamer, zitting 2012-2013, Doc 53, 2572/002, p.6).

2.3. Gelet op wat in de synthesesmemorie kan worden gelezen gaat de Raad ervan uit dat verzoekers in een enig middel de schending weerhouden van de zorgvuldigheidsplicht, van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 EVRM. Het volstaat immers niet om in de synthesesmemorie, die conform het gestelde in artikel 39/81, vijfde lid, een samenvatting dient te bevatten van de middelen,

louter te stellen dat een middel gehandhaafd wordt. Evenmin mag men zich ertoe beperken de argumentatie van de verwerende partij te weerleggen of te ontkrachten.

2.4. Kernbetoog van verzoekers is dat de bestreden beslissingen artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet en de zorgvuldigheidsplicht schenden door de wijze van beoordeling van de door hen aangebrachte nieuwe documenten.

2.5. De Raad stelt vast dat verzoekers kritiek hebben op de wijze waarop de verwerende partij de bewijswaarde en authenticiteit van de betrokken stukken beoordeelt, maar ze brengen niets in tegen de gemotiveerde vaststelling in de beslissing getroffen in hoofde van eerste verzoeker, overgenomen in de beslissing getroffen in hoofde van tweede verzoekster, dat geen van de overgelegde stukken *“inhoudelijk [kan] worden verbonden aan het door u aangebrachte nieuwe asielmotief”*. Deze vaststelling vormt reeds een voldoende schragend motief voor het niet weerhouden van de betrokken stukken en verzoekers hebben dan ook geen belang bij hun kritiek.

2.6. Voor het overige concretiseren verzoekers hun betoog niet dat de verwerende partij niet beschikte over alle elementen op het ogenblik dat hij een beslissing trof zodat er niet verder wordt op ingegaan.

2.7. Waar verzoekers poneren *“De verzoekende partij herhalen, dat van zodra er een verdedigbare grief wordt geformuleerd, binnen een asielaanvraag, die wijst op een mogelijke schending van art. 3 E.V.R.M. dat op dat ogenblik de asielzoeker recht heeft op een grondig, nauwkeurig en ernstig onderzoek omtrent elke ingeroepen grief, hetgeen in casu tot op heden niet is gebeurd”*. dient de Raad op te merken dat uit de bestreden beslissing blijkt dat er geen sprake is van een verdedigbare grief inzake artikel 3 EVRM, minstens tonen verzoekers met hun algemeen betoog het tegendeel niet aan.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA